

Най-невиния романтизмъ при *либенето* е влѣчалъ голѣми опасности. Долнитѣ пѣсни рисуватъ строгостъта на нравитѣ въ тая посока и преданостъта на *либето*:

Какъвъ ми са глас зачува —
на Рада млада войвода?
Да си гласеца издиреше,
да си при Рада идеше,
Мирчо си чета поведе, —
доро седемдесе юнака
и седемъ върли бошнака,
та си при Рада отишлѣ.
Като ги Рада видяла
та си на Марко думаше:
Марко ле, моя прѣвнино,
„да са не Марко уплашишъ
чи ща при Мирчо да ида“.
И при Мирчо отиде,
та му въ полата сеннала,
та си на Мирчо думаше:
„Я дай си, Мирчо, сабята,
да си Марка посича!“
Мирчо си Рада повярва,
та си сабята подаде.
Рада са на дѣсно завъртя
и са на ляво отвъртя
току Мирчо остави.
Рада на Мирчо думаше:
„Главата ли да ти отсича?“
— „Не ми главата отрязвай,
дясно ми око извади,
лява ми ржка отрежи:
да проса и да приказвам
за Рада силна войвода!“

(Слушана отъ баба Симийоница Козарката Сливенъ — Клуцохоръ.

Димитъръ дума мане си:
„Я ща, мане, да ида
На Пирненскитѣ сиденки¹⁾
да гледам мома Милкана.“
Димитровата майчица
си на Димитър думаше:
„Димитре, олум, Димитре:
Тук стой, Димитре, не ходи
На Пирненскитѣ сиденки,

— ¹⁾ Ако не е забравено това хорографно име, „Пирненскитѣ сиденки“ ще сочатъ тия въ селото *Пирне* до Айтосъ.